

Bratia a sestry,

Noe sa zachránil v útrobach obrovského korábu. Potopa netrvala jeden deň. Netrvala ani týždeň a ani mesiac. Prešla dlhšia doba a vody stále prevyšovali aj štíty tých najvyšších kopcov. Ako sa asi musel cítiť Noe? Bol síce v bezpečí, ale všade naokolo, kam len ľudské oko dovidelo, bola voda. Nevedel ako dlho to potrvá. Nebolo reálne, aby v korábe prežil celý svoj život. Boh Nóacha pred potopou zachránil, ale Nóach nevedel, čo s ním bude ďalej.

Doteraz bola správa o potope správou o Božom súde, ale dnešným textom sa začína správa o Božej záchrane. Boh sa na Nóacha rozpomenul. To je potrebné vysvetliť, pretože nám sa to môže javiť ako prejav Božej nedokonalosti. Dobré to poznáme. V návale rôznych povinností na niečo zabudneme. Potom si spomenieme, ale niekedy je už neskoro. Spomenieme si, že sme sa mali s niekým stretnúť, niečo kúpiť alebo vybaviť, a pod. Je to určite nepríjemné a každého, kto je svedomitý, mrzí, keď na niečo zabudne. Rozpomenutiu predchádza zabudnutie. Neplatí to o našom Pánovi. Boh na nás nikdy nezabúda.

Keď v Biblii o Bohu čítame, že si spomenul, je to začiatok záchrany. Je to vyjadrenie záujmu a láskavého konania. Presuňme sa na chvíľu do obdobia, keď boli Izraelci v Egypte. Prišli tam dobrovoľne, ale postupom času sa z nich stali otroci. Museli ťažko pracovať. Ich životy a aj budúcnosť ich národa boli vo vážnom nebezpečenstve. Volali v modlitbách k Bohu. *„Boh počul ich bedákanie a rozpomenul sa na svoju zmluvu s Abrahámom, Izákom a Jákobom.“* (Ex 2, 24) Volali k Bohu a Boh ich vyslobodil. Boh nie je ako človek. V každej životnej situácii sa na Boha môžeme celým srdcom spoľahnúť. Boh nás vedie životom. Pamätá na nás a nám to slúži k úžitku. Vyplýva to aj z Nehemiášovej modlitby: *„Pamätaj na mňa, Bože môj, k môjmu dobru!“* (13, 31)

Boh poslal vietor a vody začali klesať. Zmienovaný vietor nám hneď pripomenie Ducha Svätého. V hebrejčine sa používa jedno slovo aj pre ducha, aj pre dych a aj pre vietor. Boh nás vedie Slovom a Duchom Svätým. V prvej správe o stvorení sme čítali: *„Na počiatku stvoril Boh nebo a zem. Zem však bola beztvárna a pustá; tma bola nad prahlbinou a Duch Boží sa vznášal nad vodami.“* (Gn 1, 1-2) Už na počiatku bol Duch Boží nad vodami. Aj tam, kde ničivo pôsobili vody, prináša Boh nový začiatok. V knihe Izaiáš je napísané toto Božie slovo: *„Ajhľa, svojím karhaním vysušujem more a veľrieky mením na púšť.“* (50, 2) Žalmista vyznáva: *„Keď svojho Ducha vysieláš, sú stvorené; tak obnovuješ povrch zeme.“* (Ž 104, 30) Božia vôľa nie je ničiť, ale tvoriť a privádzať k záchrane.

Ako postupne voda klesala, koráb spočinul na pohorí Ararat. Vo vtedajšom svete to bolo najvyššie pohorie. Koráb je pevne usadený, ale cesta po zemskom povrchu ešte nie je pre človeka prístupná. Nóach trpezlivo čakal. Z korábu vystúpil, až keď bola zem úplne suchá. Tak je pre nás Noe vzorom v trpezlivom očakávaní na Božiu záchranu. Vody začali klesať vďaka Bohu. Noe Bohu dôveroval, že dielo, ktoré začal, aj dokončí. Tak ako nevedel, ako dlho bude trvať potopa, nevedel ani, ako dlho bude trvať, kým voda opadne. Vedel, že

je to v Božej moci, a preto čakal. Čo to znamená trpezlivo čakať na Božie pôsobenie? Nie je to v žiadnom prípade záhalčivé nič nerobenie. Na Boha očakáva ten človek, ktorý Bohu dôveruje a usiluje sa na tomto svete žiť na Božiu slávu.

Keď Izraelci putovali púšťou, hundrali a sťažovali sa. Najradšej by sa boli vrátili späť do Egypta, akoby zabudli na to, čo tam prežívali. Nečakali na Božiu pomoc. Keby Noe nečakal na Božiu vôľu, kedy má konečne vystúpiť z korábu, utopil by sa. Nestačilo len vstúpiť do korábu. Bolo nutné aj trpezlivo v korábe prečkať. Nasledovanie nie je jednorázový čin. Nasledovanie sa môže začať jednorázovým rozhodnutím, ale je potrebné v nasledovaní vytrvať. Trpezlivosť je jedným zo znakov pravej dôvery. Keď Bohu úprimne dôverujeme, potom prijímame Jeho vôľu. Nediktujeme Bohu, čo by mal robiť. Nehovoríme: Splň nám hneď to, čo žiadame. Vyznávame: „Bud' vôľa Tvoja!“

Po štyridsiatich dňoch od pristátia na Ararate Noe vypustil z korábu krkavca. Vypúšťanie vtákov na zistenie vzdialenosti od pobrežia patrí k najstarším námorným praktikám. Noe vypustil z korábu aj holubicu. Tá sa však vrátila. Počkal ešte sedem dní a vypustil ju znova. Vrátila sa s listom olivovníka v zobáku. Olivy nerastú vo vysokých nadmorských výškach, a tak Noe poznal, že voda ďalej klesá. Počkal ďalších sedem dní. Znovu vypustil holubicu, a tá sa už nevrátila. Holubica ako symbol mieru má svoj pôvod v dnešnom texte. Pre kresťanov je holubica symbolom Ducha Svätého. Evanjelisti Matúš a Lukáš zhodne uvádzajú, že na Ježiša zostúpil Duch Svätý ako holubica.^(Mt 3, 16; Mk 1, 10) Holubica bola tiež najlacnejším zvieratkom, ktoré mohlo byť obetované. Takúto obeť si mohli dovoliť aj chudobní.

K Bohu smie prísť každý. Boh nerobí medzi ľuďmi rozdiely. Nezáleží na tom, či je človek bohatý, urodzený, vysoko postavený alebo silný. Nie to je dôležité v Božích očiach. Dôležité je to, či Bohu slúžime úprimne a či trpezlivo dôverujeme Jeho slovu. Pán Ježiš svojim učeníkom prikázal, aby boli *bez falše ako holubice*.^(Mt 10, 16) Spoločnime sa na Boha, že na nás pamätá v každej životnej situácii. Veríme, že od Boha pochádza len dobrý údel.

Všetko, čo do našich životov Boh dopúšťa, nám má poslúžiť k dobrému. Pamätajme na to aj vtedy, keď nastane to, o čom povieme, že v tom nemáme záľubu. Noe Bohu dôveroval a trpezlivo čakal na Božie vedenie. Nechajme sa aj my viesť Božím slovom. Pokorne a trpezlivo prijímajme od Boha to, čo dáva. V Bohu je naša záchrana. Boh na nás nikdy nezabudne. Amen

Vyslanie: Iz 49, 14-16

Milosť nášho Pána Ježiša Krista, láska Božia a účasť Ducha Svätého so všetkými vami. Amen.